

Jen mrtví nemilují

František Mistera

Prolog

Mlhavá rána mám velice rád. Slunce v tento čas, dříve než pustí plnou silou paprsky a svůj žár na svět, opatrně proráží mlžný opar. Mám pocit jako by zkoumalo, jestli náš svět existuje tak jak ho opustilo večer, než šlo spát za hradbu mraků.

Domníval jsem se, že těžko bude někde takový blázen, který se bude tak brzo budit, aby se kochal probouzejícím městem. Ale velice jsem se mýlil. Na lavičce již seděl starší manželský pár a držíce se za ruce, sledovali ten každodenní souboj slunce a mlžného oparu.

Když jsem dospěl k poznání, jak se oba těší z tohoto představení, rozhodl jsem se je oslovit. Okamžitě mi bylo jasné, že tento pár žije jeden pro druhého. Můj vstup do jejich světa brali jako nepatřičný. Neměli mnoho zájmu se bavit se mnou o čemkoli.

Bylo úžasné vidět jak její muž jí pomáhá při vstávání z lavičky a ona mu za jeho péči děkuje pohlazením. Na jejich pohybech byl již poznat vysoký věk, ale muž měl ještě jiskru. Až později, když se prolomily ledy, jsem se při dalších setkáních s nimi, dozvěděl jejich nevšední životní příběh.

Nyní již Dorotka a Pepan sní svůj věčný sen, ale jejich příběh je tak zajímavý, že jsem se rozhodl o něj podělit s Vámi.

Kapitola 1

Žák gymnázia Josef Novák, též zvaný Pepan, se probudil, slastně se protáhl a blaženě zavrnl. Konečně prázdniny, tedy ne ty velké, ale zatím jen svaťák, volno před maturitou. Jdou řeči po škole i v městě, maturita bude zrušena a studenti půjdou do továren pracovat. Říše se nám nějak hroutí, když ji musí zachraňovat děti, komentovala to Pepanova matka, ale jemu to bylo úplně jedno. Voda je v řece příjemná a těch holek kolem. Co víc si přát.

„Pepane, snídaně je na stole, vstávej,“ zavelel matčin hlas z kuchyně.

„Jo, už jdu“, zavrčel, vstal a začal se oblékat. Když vyšel z koupelny a usedl k snídani, tak matka spustila.

„Měl by ses učit, ať tu maturitu uděláš. Prozatím jsem tě s knížkou neviděla. Jen se flákáš u řeky a to nevede k ničemu dobrému.“

Pepan věděl přesně co bude následovat. Musí se učit, aby se měl lépe než oni s otcem. Víš co se nadřeme, než nějakou korunu vyděláme. Podívej se na strýčka atd. Všechno znal již z paměti.

Proto matku přerušil, „mami, buď tak hodná, nech mě v klidu najíst, já tohle vím a maturitu udělám. Neboj se, vše bude v pořádku.“

Když vstával od stolu, všiml si jak má matka uslzené oči. Objal ji a dal pusku na čelo, „neměj obavy, opravdu bude vše v pořádku. Jdu za Filipem, budeme spolu probírat literaturu.“

Zatočil se s matkou a oči mu zářily, „bud’ klidná, maturitu udělám.“

Rychle vyběhl ven, dveře zabouchl tak silně, až se dům otrásl. Matka si utřela slzy a povídá si pro sebe, „vše bude v pořádku, tak proč mu z kapsy čouhají plavky když budou probírat literaturu,“ a dala se do vaření.

Pepan vyběhl na ulici a již klidně pokračoval za Filipem. To byl jeho kamarád, znali se od dětských střevíčků a vždy seděli spolu v jedné lavici. Filipův otec měl celkem slušně zavedenou výrobu lahůdek, které dodával do celého města, tak jeho dva podniky, lahůdkářství a cukrárna před válkou slušně prosperovaly. Nyní byly samozřejmě na pokraji krachu, Pepan nechápal, kde pan Strouhal bral suroviny, když vše bylo na lístky.

S Filipem byli skutečně domluveni na opakování látky z němčiny, ale ta mu moc nešla pod nos. Filip ten ji znal velmi dobře. Jeho otec jim říkal, ať to dopadne tak nebo tak, v okolí budou bydlet lidé kteří budou mluvit německy. Budou to naši zákazníci a musíš se s nimi domluvit. Pepan věděl, že Filipův otec má pravdu ale těžko se s tím smířoval.

Při cestě k obchodu používal silnici, chodníky byly samá díra. Vždyť je nikdo neopravoval, tak hrozilo nebezpečí, že si natluče kolena. V momentě kdy se blížil k obchodu tak slabě zaslechl zvuk píšťal a bubnů. Věděl hned o koho jde, to pochoduje skupina dětí a mládeže, kterým říkají vlajkaři. Nejhorší na tom je, že jsou to češi. Za zvuků píšťal a bubnů pochodovali městem a běda tomu kdo nevzdal čest jejich vlajce, kterou nesli v čele útvaru.

Chtěl se někam schovat, ale nebylo kam. Zrovna nebyly v blízkosti dveře do kterých by vešel a ukryl se. Musel se tedy postavit ke stěně domu a počkat až přejdou. Přitiskl se k ní tak silně až cítil její chlad. Když přecházeli kolem něho, všiml si několika spolužáků, pochodujících v této skupině. Zlostně si pomyslel, však počkejte, až dostanou němci na frak a poženou domů, dostanete pěkně namleto.

Rychle spěchal z tohoto potupného místa, ovšem jak se přiblížil k obchodu, koutkem oka uviděl, jak mu Filip

z okna jejich bytu strouhá mrkvičku a směje se. Pohrozil mu pěstí a vešel do obchodu.

Privítal ho pan Strouhal, „dobrý den mladý muži, jak jsem si všiml, tak vás ta světová elita trochu překvapila. To nic, oni brzy skončí,“ a usmál se na něho.

Filip sbíhal se schodů od jeho pokoje, skákal přes dva schody. Strouhal se na něho s úsměvem podíval, „Filipe pamatuj, vždy důstojně a ne jako opice.“ Pak mávl rukou a šel po své práci. Filip na něho ještě křikl, „tati my se jdeme učit, budeme u řeky.“ Oba dva sedli na kola a odjeli k řece.

Pan Strouhal se za nimi podíval a potichu si řekl, „já vím, asi v učení hodně plavete, proto jste si vzali plavky.“

Na břehu řeky bylo plno, mládež si užívala teplého počasí a tudíž byla řeka plná výskající omladiny. Bylo to krásné místo ke koupání. Břehy nebyly strmé, ale mírně se svažovaly k vodě, dokonce někdo tam posekal trávu, zřejmě pro králíky. Dno bylo písčité, dál od břehu byla tůň, kde se dalo potápět a plavat. Byla to oáza pohody, taktéž sem nechodili rybáři, když tak jen výjimečně. Proti proudu se dostavovala přehradní hráz, ale byla dost daleko takže je nerušila.

Na obhajobu Pepana a Filipa je nutné říci že skutečně procvičovali německý jazyk, rozmlouvali spolu německy. Když je slyšeli spolužáci tak si sesedli kolem nich a dívali se nechápavě na ně.

„Nechte toho šprti, teď už nic nedoženete,“ ozval se posměšně Tonda Roubal, „Pepane, prý jsi dokonce vzdával čest vlajkařům, to jsi měl strach aby tě nezbili.“

„Tondo ty jsi vůl, bylo jich snad dvacet. To jsem se měl s nimi porvat. Chtěl bych vidět tebe, ty hrdino.“

Ozval se Vladimír, „kluci mohli bychom jim něco provést, ať mají nějakou památku.“

Všichni ztichli a začali se rozhlížet jestli je někdo neposlouchá. Ale dva z hloučku odešli pryč, „s tím nechceme mít nic společného.“

„To byl jen žert,“ pravil Vladimír a také odešel. Vždy se najde v hejnu nějaká ukejhaná husa. Netrvalo dlouho a celý hlouček se rozprchl. Pepan si přisedl blíž k Filipovi a zašeptal, „to není špatný nápad, ale co jim provedeme,“ Filip jen pokrčil rameny a neodpověděl.

Dlouhý čas seděli vedle sebe a nemluvili, pojednou povídá Filip, „asi o dvě ulice dál, za naším obchodem, mají náborovou kancelář, nejen oni, ale i další šmejdi.“

Pepan se na něho podíval, „myslíš jak mají tu velkou výkladní skříň s reklamou.“

„Přesně to myslím, dobře mířená rána kamenem a je po parádě.“

„To musí být větší kámen. Ten na ulici nenajdeš, já vezmu z domu pořádné kladivo. Kdyby nás někdo zastavil, tak máš výmluvu.“

Filip se rozesmál, „To myslíš při zákazu vycházení, jako že jsi spravoval vrata sousedovi, tak to by asi nepomohlo.“

„Tak to určitě ne, ale lépe se schová pod kabát.“

Pepan se podíval na hodinky a zaklepal na ně, „čas mě volá k obědu, musím jet domů. Sejdeme se v devět hodin před naším domem.“ Sedl na kolo a odjel domů.

Kapitola 2

Po obědě se začal učit, ale bohužel přišel strýc Štěpán a bylo po snaze získat nějaké vědomosti. Štěpán byl veselá kopa, ten nezkazil žádnou legraci. Byl majitelem malé prosperující dílny na výrobu mýdla. V dílně pracovalo asi deset dělníků, kteří vyráběli voňavá toaletní mýdla.

Slunce se začalo sklánět k západu když se Štěpán začal loučit, „abych nezapomněl, v neděli budeme slavit Oldřichovy narozeniny, už mu bude osmnáct roků, holomkovi. Všichni jste srdečně zváni.“

Matka zavrtěla hlavou, „je mi velice líto, ale Emil má službu a já sama nepůjdu, ale Pepan jistě půjde, vždyť jsou s Oldřichem kamarádi.“

Štěpán se usmál, „Pepane, bude tam spousta děvčat. Tak přijď, to budeš koukat.“

„Určitě přijdu strýčku, to víš jak tam budou děvčata, tak to musím.“

Měl strýčka Štěpána rád, bylo s ním vždy veselo a při setkání mu vždy něco dobrého podstrčil. Většinou to byla nějaká sladkost a ty Pepan zbožňoval. Blížil se večer a musel se nachystat na jejich akci. Šel do dřevníku, kde měl otec uschované nářadí. V dřevníku byla již tma, ale kladivo by našel i poslepu. Otec byl perfekcionista, vždy měl vše poskládané na svém místě, tak stačilo dát ruku do předem stanoveného místa a již cítil v ruce kladivo příslušné velikosti. Zastrčil ho pod kabát a šel před dům.

Tam již Filip čekal, „máš vše,“ to byla jeho první otázka. Pepan přikývl, „mám, můžeme jít,“ a vydali se směrem k jejich cíli.

„Pepane počkej, neleť tak, je už zákaz vycházení musíme být opatrní.“

Tomu chvíli trvalo, než mu došlo jaká je situace. Museli jít pomalu a poslouchat jestli nejde nějaká hlídka.

Vojáci měli na botách cvoky, takže byli z daleka slyšet. Došli až před kancelář a zaposlouchali se do ticha. Nikde nic, úplné ticho. Pepan se rozmáchl kladivem, ale Filip mu ruku zadržel.

„Nespěchej tak, ještě chvíli poslouchej. Víš kam budeme utíkat? Začneme se ztrácet támhle tou ulicí. Ta vede k řece a 8dále k nádraží.“

„Dobře, tak už mi tu ruku pust’.“

Pepan se rozmáchl a ulicí se ozval zvuk tříštícího se skla. V nočním tichu se tento zvonivý zvuk rozléhal velmi silně. Oba dva měli pocit že je slyšet po celém městě. Ještě jeden náprah, kladivo mu vyletělo z ruky a prolétlo výkladem až do kanceláře. Pepan se vrhl za kladivem, ale Filip ho zastavil.

„Rychle pryč, slyším okované boty, nech kladivo kladivem a utíkáme pryč.“

Skutečně v ulici bylo slyšet, jak někdo utíká v okovaných botách. Mládenci se rozběhli ulicí, kterou se dříve domluvili. Běželi co nejrychleji směrem k řece, po několika desítkách metrů se ulice rozdvojovala.

Filip vystrašeně zakoktal, „musíme se rozdělit, já běžím tady vlevo a ty pokračuj dál rovně,“ prudce se rozběhl udaným směrem. Pepan se rozběhl dál rovně, co mu také zbývalo. Poté co uběhl pár desítek metrů se zastavil. Dupot bylo slyšet už dost blízko, jenže kam se schovat? Po pravé straně byl prudký svah a nalevo zeď bez dveří a oken.

Běžel kousek dál a když se přiblížil ke zdi uviděl, spíše než zrakem tak instinktem, malé plechové dveře. Zkusil je otevřít a dveře kupodivu povolily. Prudké světlo ho oslepilo, když se jeho oči přizpůsobily jasu, zjistil kde se nachází. Kolem něho stálo několik mužů v montérkách a lokomotivy. Hlavou mu blesklo, jsem v dílnách tady mě nejspíš vydají policii. Myslí si, že jsem zloděj. Ale mýlil se,

jeden z mužů otevřel tendr lokomotivy a pohybem ruky mu ukázal aby se ukryl uvnitř. Kolem něho nastala úplná tma.

Seděl na trubce a zvenku k němu slabě doléhal hluk dílny. Poznal dle zvuků že hlídka je uvnitř a hledá kde je ukrytý. Za nějaký čas se tendr otevřel a muž, který ho tam ukryl, ho pozval ven.

„Tak co jsi proved holoubku, že ta smečka jde po tobě.“

Pepan se osmělil, když uviděl rozesmáté obličej, „nejsem zloděj, ale vlajkařům jsme rozbili výlohu a jím se to nelíbí.“

Muži se začali smát, „počkej ještě chvíli zde, ty odbojáři, pak můžeš jít domů. Ale opatrně, čert a policie nikdy nespí.“

Asi za půl hodiny dostal do ruky bandasku a již známý muž mu podal ruku, „představovat se nebudeme, ale kdyby tě zastavili, řekni že jsi nesl tátovi k večeři polévku, bandasku nech v lahůdkářství, já si ji tam vyzvednu.“

Muž vyšel ven a zapálil si cigaretu, po chvíli mávl rukou povídá, „vzduch je čistý, můžeš jít.“

Pepan zmizel ve tmě, velmi opatrně se blížil k domovu. V okamžiku kdy již stál před domem, najednou se ze stínu vyloupila postava v četnické uniformě se slovy, „mladý muži na slovíčko a ne aby tě napadlo utíkat,“ ho vtáhla do stínu.

Četník vytáhl z blůzy kladivo, jejích kladivo. Pepanovi blesklo hlavou, to je konec, jsem to ale vůl.

„Mladý muži, nesmíte mít, pokud jdete na nějakou akci, podepsané nářadí. Už bylo zastřeleno, za menší hloupost mnoho lidí. Vezmi si to kladivo a upaluj domů.“

Pepan popadl kladivo a vzdálil se domů. Otec měl noční, odtud nebezpečí nehrozilo, ale matka mohla být ještě vzhůru a také byla. Rozsvítilo se světlo a na prahu jeho

pokoje stála matka, ruce v bok a dosti silně se mračila. Okamžitě nastal křížový výslech.

„Kde jsi byl!“ se ozvalo, když se snažil v ponožkách proplížit do postele.

Pepan se zakoktal jak byl zaskočen její razancí, „byl jsem u Filipa, učili jsme se.“

„Nelži, Filipa hledal jeho otec tady a není to dlouho.“ Matce se zaleskly v očích slzy.

To neměl rád, když matka plakala. Chytl ji kolem ramen, „Mami neplač, vše je v pořádku. Nemusíš mít strach, už budu večer vždy doma. Kde jsem byl, ti nemohu říci.“

Matka se zvedla a povídá, „malé děti, malé starosti a až vyrostou, tak s nimi vyrostou i starosti.“ Zvedla se a šla spát.

Kapitola 3

Druhý den ráno mu matka nachystala snídani a o včerejším problému nepadlo ani slovo. Chvíli bloudil po domě jako bez duše, pak to už nevydržel a povídá matce, „jdu za Filipem, budeme se učit.“

Vzal si knihu německé konverzace a plavky a šel k Strouhalům do obchodu. Když dával panu Strouhalovi bandasku se slovy, „nevím kdo, ale on si někdo pro ni přijde.“

Strouhal otevřel bandasku a vytáhl odtud stočený lístek, který po přečtení hned spálil. Zavolal Filipa a oba dva vzal do skladu surovin.

„Teď se mi konečně rozsvítlo holomci. Svou neuváženou akcí jste mohli uvést do nebezpečí mnoho jiných rodin. Já chápu vaši zlost na němce, ale takhle to nejde. Rozbitím výkladu je neporazíte. Teď budou gestapáci řídit jak pominutí a odnesou to nevinní lidé.“

Kluci koukali nechápavě jeden na druhého. Pak se ozval Filip, „táto, ale přece jim musíme ukázat, že je tady nechceme.“

„Neboj se, oni to dobře ví. Slibte, že nic nepředloženého neuděláte. Až vás bude potřeba tak se to dozvíte. Teď se hlavně uchte, tento národ bude potřebovat vzdělané lidi.“

Kluci stáli jako opaření, nevěděli co na to mají povědět. „Běžte se koupat, voda je určitě teplá a holek jako much.“ Chvíli ještě rozpačitě koukali a pak zvítězilo mládí. Sedli na kola a hurá k řece.

U řeky nebylo zvlášť plno, ale včerejší parta tam byla. Sotva si sedli na břeh, už byli kluci u nich. Hned se vyptávali, „tak jaké to bylo, nebáli jste když jste hodili ten kámen do výkladu.“

Filip si zaťukal na čelo, „vy jste se zbláznili, my jsme to nebyli, jak jste na takovou blbost přišli.“

Tonda Roubal vyvalil oči, „vždyť včera se tady o tom mluvilo. Vy jste si potom šeptali, tak jsme si mysleli, že se domlouváte, jak na to.“

Pepan se začal smát, „já pokud si pamatuji, tak to byl nápad tvůj a ještě někoho z vás. Něco jim provést, jste říkali vy a že jsme si šeptali. My se máme s Filipem rádi tak si šeptáme.“ Pak se od nich otočil, zakroutil hlavou a povídá, „vy jste ale volové.“

Dle nálady, která vznikala na břehu řeky, to vypadalo na pěknou hádku. Jenže v tom okamžiku přijela na kolech skupina dívek a bylo po špatné náladě. Najednou na břehu řeky nebyli nasupení mládenci, ale skupina milých gentlemanů.

Pepan s Filipem leželi blízko dívek, ne že by po nich nepokukovali, ale věnovali se německé literatuře. Byli jak dva profesori co se přou o tom, který básník více ovlivnil německou literaturu, zda to byl Johan Goethe nebo Heinrich Heine. Což neušlo pozornosti dívek, které také začaly po nich pokukovat. Filip navrhoval hned se s nimi seznámovat, ale Pepan svého přítele od toho odrazoval, „počkej, léto teprve začalo, ony jistě přijedou zítra i pozítří.“

„Já zítra pojedu ke strýci Štěpánovi, budou se slavit narozeniny mého bratrance Oldřicha. Už se těším, strýc je bezvadný chlap a Oldřich také ujde.“

Blížilo se poledne a většina omladiny odjela k obědu, oba dva přátelé se také vypravili domů. Poté co Pepan vstoupil do kuchyně, tak matka která právě stála u okna, prstem mu ukázala, pojd' sem.

„Ten chlap, co se prochází na druhé straně ulice, je tady už od rána. Asi někoho hledají, to je tajný od podívání.“

Ještě chvíli se koukala a pak zakroutila hlavou, „budeme obědvat, co je nám po něm.“

Po obědě se Pepan pustil do učení k maturitě. Otázky měl napsané a tak bral jednu po druhé a vypracovával odpovědi. Věděl jakou udělal matce radost, když je doma a učí se. Sem tam vykoukl z okna a na chodníku byl zas jiný chlap. Také z něho koukala policie na sto honů.

Přemýšlel jestli si nepůjde navečer trochu zaplavat, ale již se mu nechtělo. Jednak to bylo dost daleko a zpět do slušného kopce. Za druhé už to koupání nebylo to pravé ořechové, jakmile se začala přehrada napouštět, tak voda byla chladnější a to se Pepanovi nelíbilo.

Sedl si na zahradě do proutěného křesla a přemýšlel co bude dělat po maturitě. Mohl by jít pracovat ke strýci do mydlárny, nebo do strojírenství. V městě je dost závodů, místo by se určitě našlo. Nejraději by ovšem dál studoval. Chtěl být vojákem z povolání, ale to v této době nešlo. Školy byly zavřené a přece nebude vojákem říše.

Z poklidného přemýšlení ho vyrušila matka. Právě přišla z nákupu a nadávala, „už i na lístky není zboží. Kam ten svět spěje.“

„Pepane říkala jedna paní, že dostali pěkně na frak, někde v Africe, to jsem nevěděla, že jsou tak po světě rozlezlí.“

„Mami nikde nic nevykládej, je to velmi nebezpečné. Můžou za to i člověka zastřelit.“

„To přece nemohou, za poslouchání rozhlasu se nezavírá,“ Pepan matku přerušil, „ale zavírá a také střílí, což jsi nečetla ten papírek, co máme přilepený na radiopřijímači.“

„Ale četla, já si myslela, že jen vyhrožují.“

„Vyhrožují a také střílí. Každý den hlásí seznam lidí co popravili a proto nikde nic neříkej.“

Matka si utřela oči, „jdu nachystat večeři, za chvíli je zde otec.“

Netrvalo dlouho a otec se objevil ve dveřích. Sedli si k večeři a u jídla bylo ticho jako v hrobě. Sotva dojedli, šel si otec zakouřit na zahradu. To on dělal vždy, vzal si veržinko, sedl si do křesla a začal vypouštět s blaženým úsměvem kroužky dýmu.

Ovšem nyní to bylo trochu jiné. Než vyšel ven povídá, „Pepane pojd' se mnou, musíme si něco povědět a vysvětlit.“

„Je zle, táta vše ví a to bude pěkné kázání.“

Otec již seděl v křesle a pokynul mu, aby se taky posadil. Chvíli bylo ticho, jen otec dělal víc kroužků. Ten je pěkně rozčilený, tak to schytám.

Otec se zavrtěl v křesle, „Jeden můj známý mi povídá, člověče představ si, já chytl kluka co rozbil výklad kladivem a to kladivo tam nechal. To by nebylo to nejhorší, ale on je měl podepsané.“

Pepan zrudl jak rak, chtěl něco říci, ale měl hrdlo tak stažené, že ze sebe nevypravil ani slovo. Otec se na něho přísně díval a pak se začal smát.

„Pepo, dovedeš si představit jaké jsme měli štěstí, že se u toho objevil jako první ten můj známý. Nemáš ani potuchy co ta zdechající kobyly, dokáže udělat. Celá naše rodina by skončila v koncentráku a měla by napsáno na dokladech, návrat nežádoucí.“

Otec se chvíli odmlčel a pak potichu řekl, „já vím neměl jsem náradí podepisovat, ale mně nenapadlo, že budu mít tak šikovného syna.“

Pak se v křesle pohodlně usadil, usmál se a začal labužnický vypouštět kroužky dýmu.

Kapitola 4

Ráno se Pepan probudil do krásného dne. Slunce hrálo a zpěv ptactva dával ránu nádech pohody. Vzpomněl si že půjde na oslavu narozenin a tomu dodalo energie. Rychle se oblékl a volal na matku jestli je již snídaně. Odpovědi se mu nedostalo, ale slyšel ji mluvit s otcem na dvoře. Než se oblékl, matka byla v kuchyni. Bylo na ni poznat jak je rozčílená.

„Měl jsi pravdu, já ti nevěřila. Před chvílí hlásili kdo byl zastřelen za poslouchání zahraničního rozhlasu.“

Chvíli se odmlčela, utřela si slzy, „to jsou celé rodiny, to snad ani není možné.“ Sedla si ke stolu a rozplakala se.

Otevřely se dveře ze dvora a přišel otec. Matka si otřela oči a nachystala snídani. Jedli a mlčeli, každý zahleděný do sebe a svých myšlenek. Pepan si pomyslel, proč není středověk, to zde žili takoví chlapi, kteří dokázali vyhnat cizáky ze země. On obdivoval Jana Žižku z Trocnova, míval jeho obraz pověšený na stěně jeho pokoje, ale pak na doporučení učitele dějepisu, obraz sejmul.

Pak si uvědomil, že by asi palcátem tyto cizáky nevyhnal, je to jen sen mladého muže, vlastně ještě nedospělého muže. V jeho mysli zrál rozhodnutí, až odsud cizáci vypadnou, bude studovat vojenskou školu. Pak už žádný cizák do jeho vlasti nevstoupí. Najednou se otec otočil na Pepana, ten se skoro dolekal, jak prudce ho otec probral ze snění. „Jdeš na oslavu narozenin Oldřicha. Já tam nepůjdu, měl jsem mít směnu ale je zrušená, tak budu doma a opravím dveře od dřevníku.“

Po snídani se Pepan šel projít a cestou se zastavil za Filipem. Chvíli si povídali jen o ničem. Znenadání povídá Filip, „všiml jsem si, že se na naší ulici objevují tajní.“

„Jak jsi to poznal, je pravdou že se tady objevují úplně cizí lidé, ale že by to byli tajní.“

„To je poznat, policajta poznám na sto honů.“

Náhle se Pepan podíval na hodinky, „musím jít jdu odpoledne slavit Oldřichovi narozeniny.“

Filip se zasmál, „doufám, že tam budou holky.“

„Určitě, jinak by to byla nuda,“ zasmál se Pepan a běžel domů.

Po obědě Pepan chvíli pomáhal otci s dveřmi v dřevníku a pak si vzal kolo a jel slavit. Když přijel k vilce, kde bydlela rodina strýce, byla oslava v plném proudu. Mládenci popíjeli víno, pivo a další nápoje u kterých Pepan neznal ani jejich jména. Kde to strýc vzal, nechtěl radši vědět. Necítil se mezi tak zvanou zlatou mládeží, nějak příliš komfortně, ale brzy si zvykl.

Uvítal ho strýc, který byl již pěkně rozjařený.

„Proč nepřijel brácha, vlastně on má směnu, já na to úplně zapomněl.“ Pepanovi se chtělo říct, že směnu nemá, ale řekl si, lepší je mlčet.

Strýc Štěpán ho představil společnosti, ale jakmile se zjevil Oldřich a když zahlaholil, „Pepane pojd' za námi, hrajeme s kamarády ruské kuželky. Je to bezvadná zábava.“ Štěpán zvedl ruce do výše, „vzdávám se, mládí patří k sobě.“

Přisedl si ke skupině starších přátel. Mezi nimi byl profesor dějepisu František Hýbner a češtinářka Marie Nedorostová. Pepan měl Hýbnera celkem rád, ale češtinářku moc nemusel.

Zábava volně plynula, když tu přijel automobil a z něho vystoupila dívka. Pepan si uvědomil, že je to jedna ze skupiny dívek co včera přijely k řece. Oldřich ji běžel přivítat, když auto odjelo, dovedl ji ke skupině kamarádů.

„Pánové,“ hrdě prohlásil, „představuji vám mou kamarádku Dorotku Fuchsovou.“

Mládenci se jeden po druhém představovali, když se představil Pepan. Dorotka ho z ničeho nic objala a pravila bez uzardění, „my se přece velmi dobře známe od Svratky. Tam jste měli, se svým přítelem, velmi zajímavou přednášku o německé literatuře. Vzpomínám si na vaši debatu o básnících Goetha a Heinricha Heina.“

Pepan se chytl příležitosti, „slečno jsem velmi rád, že vás to zaujalo. Jestli budete chtít, můžeme si později o nich popovídat.“

„Moje jméno je Dorotka, nemyslím si že v našem věku si musíme vykat.“

Pepan tohle nečekal, „já jsem Pepan, tedy křtěný jsem Josef, ale kamarádi mi říkají Pepan.“

Její chování Pepana trochu zaskočilo, ale rychle se oklepal. Dorotka ho velmi silně přitahovala, hlavně svou bezprostředností. Přidala se ke skupině dívek a hned bylo slyšet jejich typické štěbetání. Na Pepana zavolal profesor historie, který se také dostavil na oslavu Oldřichových narozenin. Pepan nechápal proč profesor přišel a zrovna s profesorkou češtiny.

Když Pepan přišel k němu, profesor ho chytil kolem ramen a potichu povídá: „Nechci být otravný, ale proslýchá se, že ten výklad rozbila nějaká skupina mladých,“ upřeně se na něho podíval.

„Pane profesore, co já s tím,“ snažil se tvářit nechápavě. „Já o nějaké skupině nic nevím.“

Profesor se usmál, „já samozřejmě chápu, tvou nevědomost. Velice jsme přemýšleli, kdo to může být a vyšel si z toho ty.“

Pepan se zarazil, to může být nějaká léčka. Kdo o tom přemýšlel, snad ne na policii, nebo gestapu. Otočil se na profesora a jemně sundal jeho ruku z ramene.

„Pane profesore, je jisté, že o tom rozbitém výkladu vím. Cvrlikají si o tom i vrabci na střeše, ale o nějaké skupině mladých, nemám ani tušení.“

Profesor nic na to neřekl, šli pomalu k bazénu kde se koupala skupina mládeže. Za stálého mlčení došli k altánu, kde se usadili.

Pak se znovu otočil na Pepana, „zde nás nikdo neuslyší. Podívej se, já znám tvého otce, znám jeho názory a také on mi potvrdil to co si myslím,“ nastala chvíle mlčení, „je mezi námi nedůvěra a také věková bariera.“

Zřejmě čekal na reakci Pepana, byl to konečně jeho žák, ale nastalo další trapné ticho. Po chvíli se konečně dočkal odpovědi, „samozřejmě mám respekt k vám jako k svému učiteli, ale znovu opakuji, o žádné skupině mladých nevím.“

Rozhlédl se aby se ujistil jestli je někdo neposlouchá. „Já to udělal s kamarádem, jehož jméno vám neřeknu.“

Profesor se usmál, „není třeba abys ho prozradil, já ho znám. Nám šlo spíš o to, aby akce byly koordinované. Protože se tím sníží možnost prozrazení.“

Najednou začal mluvit úplně na jiné téma, „jestli budou maturity, nebo nebudou rozhodují jinde. Já o tom nic nevím, ale nemusíš mít strach. Pokud budou tak ji určitě uděláš, tvoje studijní výsledky jinou možnost vylučují.“

Změna tématu hovoru byla způsobena příchodem Oldřicha. Ten již z dále hlaholil, „pane profesore dnes ho nezkoušejte, potřebujeme Pepana, aby s námi hrál kuželky.“

„Dobře, já ho propouštím, pane Novák posad'te se, je to chvalitebná,“ pak zašeptal, „já se ještě ozvu.“

Hraní kuželek ho moc nebavilo, ale musel to vydržet. Při hře po očku sledoval Dorotku, moc se mu líbila. Přemýšlel jak zařídit aby se vyhnul hraní kuželek a mohl jít za ní, ale nic ho nenapadlo. Až najednou se ozval hlas, který ho pozval k debatě o německé literatuře.